

redett az egyik célintézménnyel, egy közművállalattal, s amikor elkészült a munkájával, és ismét megélhetés után kellett néznie, ott felkínáltak neki egy állást. Boldogan elfogadná – mondta a meghallgatáson, ahol kiderült, hogy a munkaköréhez tartozik a külföldről érkező tárgyaló delegációk gardírozása is –, de vidéken lakik, kocsija nincs, és nem tud estére is Pesten maradni, mert abból meg elege lett, hogy a lakásbérlés évek óta elviszi szinte a teljes jövedelmét. – És ha hivatali autót biztosítanak számára, vagy esetleg szolgálati lakást?

A lakást választotta, az öreg ház a faluvégen az ő számára is nyaralóvá minősült át, és a gyerekei is annak kezdték használni. A kert ezért kissé visszavadult, bár közel sem annyira, mint a szomszéd özvegyé, aki csak egyszer egy évben, a parlagfűriadó előtt bérelt a faluban egy kaszást, a házzal nem is foglalkozott, nem fejezte be az építkezést. A nő kevés időt tudott a faluban tölteni, nagyon igyekezett megtartani a munkahelyét, s amikor ott volt, akkor is inkább csak eldőlt egy kerti széken, süttette fáradt arcát, vagy szemüvegesen, tollal a kézben papírokba mélyedt. Néha, amikor szemét pihentetve nézelődött, megállapodott a pillantása a girbegurba téglasorokon a már szépen felserdült bokrok fölött. Ilyenkor nosztalgiahoz hasonló, bosszantóan édes ízű szomorúság ömlött szét benne. Már szeretni tudta a szabadságról papoló tanárnőt és az elszántan fűrő-faragó elvált asszonyt is, akik e kertben váltak le róla, hogy tovább élhessen. Az is ott motoszkált a fejében, hogy a szomszéd ávos halála belejátszott egykori élete levedlésébe. Mít utáljon egy halotton? Márpedig a harag az énje szerves része volt, bizonyára őszintébben átélt része, mint a fennen lobogtatott szabadságvágy. Számára ez a közelében történt halál szájbarágós példázata az igaz, jogos harag országos elévülésének. Röstellte, hogy nem tud ellenállni egy mondatnak, holott maga is kissé szenvedőnek találta, mégis, legalább magában, ki kellett mondania: sajnos, összenőttünk ellenségeinkkel, egy kicsit velük halunk.

A két ház tehát tűrte a zöld burjánzásokat, az őszi rothadást, a jégkérges hótorlaszok harapását évről évre. Kiválnak a falu eleven házai közül, az egyik rejtélyes ablaktalansága komor kisugárzásával, a másik a hozzá ragasztott kis üvegalitka bámész együgyűségét viselve homlokán.

Babiczky Tibor

ÉJSZAKA

Egy padlásablak világít.
Fény fut a lombkoronáig.
A mozdulatlan ég alatt
hajladoznak a házfalak.

Mintha lapáttal hordanák
testem fölé az éjszakát.
Zuhog, robajlik. Eltemet.
Féltem tőle a lelkemet.